

en Bestyrelse har været saa uheldig at komme til Udførelsen af et saadant Skridt, nemlig Udfisfningen af et Sogn, det beviser ikke, at Nørvig Byes Beboere derfor skulde lide nogen Uret. Nu er det ganske rigtigt sagt af den ærede Domainedirecteur, at ved Arvefæstebrevene var der blevet indført den Clausul, at de selv skulde foretage Udfisfningen og derved have deres Gaarde saameget billigere. Det glæder mig, at der bliver taget Hensyn til dem i en vis Retning, men paa den anden Side, saa inden jeg reiste hjemmefra ved Jule-tider, var jeg paa Godscontoiret og erfarede der af en Skrivelse fra Domainedirecteuren, at der ikke skulde udstædes Arvefæste mere, i Haab om: at Loven om Selvetendoms Indførelse paa det Staten tilhørende Bøndergods rimeligvis vilde gaae igjennem her, og altsaa blev der ikke udstedt noget Arvefæstebrev; men det kunde jo ogsaa indføres i Stjoderne, det bliver jo en Sag af een og samme Bestaafenhed, men dersom vi skulde gjøre det, saa siger jeg, hvor stor bliver vel denne Sum, naar man tænker sig, at Gaardene der have kun omtrent $2\frac{1}{2}$ Td. Hartkorn, og jeg vil sammenligne deres Kjøbesum med hvad det paa det øvrige Gods kan blive, saa kan ikke engang Kjøbesummen paa Gaardene betale Udfisfningen, men som jeg haaber, hvad den høitærede Domainedirecteur, som jeg veed er localiseret der og interesserer sig meget for Sagen, ogsaa har ytret, at det nu ligger Bestyrelsen noie paa Hjerte, saa tvivler jeg ikke om, at den ærede Domainedirecteur kan finde en Udvei, saa at Folkene kunne blive beroligede og det er netop det, de frygte for paa nærværende Tid. Imidlertid, kunne de komme til at udfisfte for egen Regning, da haaber jeg, at det idetmindste hvad Landmaaler-Omfisfningerne angaaer maae blive ydet af Staten. En bestemt Udtalelse om hvorledes deres Stilling vil blive, kan jeg meget godt forudsee, at den høitærede Domainedirecteur ikke i Diebliffet kan fremkomme med, men ifølge de Uttringer, som jeg har hørt fra ham, glæder det mig i det Mindste, at jeg kan nære et godt Haab om, at deres Stilling kan blive taalelig, og det er netop det, der ligger mig allerhaardest paa Hjerte.

Formanden: Jeg turde bemærke, førend

Discussionen gaaer videre, at den ærede Rigsdagsmand er gaaet ind paa en nærmere Om-tale af Noget, som jeg ikke anerkjender staar i en saadan Forbindelse med nærværende Budget, at Forhandlingerne derom kunne føres videre; jeg skal derfor bede om, at disse specielle Punkter, om Omordning af Udfisfningen og Eignende, nu maae holdes udenfor Forhandlingen.

Andresen: Jeg erkjender fuldkommen Rigtigheden af hvad den ærede Formand her har anført, men da det var en Sag af stor Vigtighed at faae dette drøftet, saa anfaae jeg det ikke for at være udenfor den egentlige Orden, at omtale det her igjen, men jeg skal fuldkommen henholde mig til dette.

Finantsministeren: Jeg vilde heller ikke have tilladt mig at gaae videre ind paa disse Forhold, men havde kun villet gjøre den almindelige Bemærkning, at, naar Nogen troer at have Noget at klage over noget under Domainedirektorsens henhørende afvedkommende Embedsmand-udviiste Forhold, saa ønsker jeg at han vil henvende sig derom directe til Domainedirecteuren, som da vil lade Sagen undersøge. **Andresen:** Det er mig hjært! Der er imidlertid en Uttring af den ærede Rigsdagsmand, som har en saadan Character, at jeg nødvendig maa tilføje et Par Ord i Anledning af samme; han sagde nemlig, at der fra Domainedirektorsens er udgaaet en Communication til vedkommende Godsinspecteurer, at der ikke skulde udstædes Arvefæstebrev mere, idet Bestyrelsen ventede, at den nye Lov, som nu foreligger. Thinget angaaende Fordegodssets Afhændelse, vilde udfølge. Det forholder sig ikke saaledes. Det er derimod kun udtalt af Finantsministeren, at kun de Arvefæsteverdragelser uden Opsættelse skulde fuldføres, hvor Gaardene vare ledige. Dertil henregnes, at Enker, der vilde gifte sig, havde begjært Arvefæste, men derimod var det med Hensyn til de Andragender om frivillig Arvefæsteverdragelse, der vare indkomne inden det nævnte Forslag var forelagt dette Thing, rettest at sætte Sagen i Beroe og ikke at give nogen endelig Resolution i samme i det Par Maaneder, som idet Høieste vilde hengaae inden denne Lovs Skjæbne blev afgjort. Man troede nemlig at handle rigtigt mod de Vedkommende,